

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. K.**, nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2026, č.j. KRPA-18964-10/ČJ-2026-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 30. 1. 2026, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2026, č.j. KRPA-18964-10/ČJ-2026-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že byl zajištěn i přesto, že účel zajištění v jeho případě není realizovatelný. Uvedl k tomu, že je občanem X, který má v případě návratu oprávněné obavy o své zdraví a život z důvodu probíhající rozsáhlé invaze vojsk X na území X. Ty jsou výrazně zvýšeny informacemi o probíhající mobilizace mužů ve věku 18-60 let v rámci X, kteří jsou po počátečním výcviku posíláni na frontu na východ X a jsou nuceni bojovat. Ačkoli žalobce nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, má za to, že jeho nucený návrat na X není možný, neboť zde probíhající válečný konflikt zakládá důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Poukázal přitom rovněž na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle kterého vycestování státních příslušníků X na X není možné.
3. Žalobce měl za to, že žalovaná posoudila jeho situaci účelově, a nesouhlasil s tvrzením žalované o bezproblémové realizaci správního vyhoštění. Poukázal na veřejně dostupné zdroje, ze kterých je patrné, že za první polovinu roku 2025 bylo vyhoštěno na X pouze 8 cizinců a ve všech případech šlo o osoby, kterým byl českými soudy uložen nepodmíněný trest odnětí svobody a trest vyhoštění. V této souvislosti žalobce rovněž namítal, že ohledně posouzení překážek vycestování nelze vycházet z rozhodnutí o správním vyhoštění, které je vzhledem k dynamice a složitosti situace neaktuální.
4. Dále žalobce namítal, že při podání vysvětlení uvedl, že na území České republiky požádal o azyl. Již z této okolnosti podle něj plyne, že měl obavy z bezpečnosti svého návratu do země původu. Nesouhlasil proto s tvrzením žalované, že neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon správního vyhoštění nebude moci být ve stanovené době zajištění realizován.
5. Pokud jde o závazné stanovisko, na které odkázala žalovaná v napadeném rozhodnutí, toto se podle žalobce týká zejména osob, jimž byl uložen trest vyhoštění a nikoli pouze správní vyhoštění. Uzavřel tedy, že jsou v jeho případě naplněny podmínky ust. § 179 zákona o pobytu cizinců s ohledem na to, že jeho návrat do země původu by byl v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože účel jeho zajištění, tj. realizace správního vyhoštění, nebyl od počátku realizovatelný.
6. Žalobce rovněž žalované vytkl nepřiměřenost zajištění, neboť žalobce pobýval na území České republiky po uplynutí doby k vycestování pouze X dní a neměl ani možnost zařídit si všechny nutné doklady pro vycestování ze země. Není totiž držitelem X cestovního pasu a neměl dostatek času ani prostředků vyřídit si nový. Zejména s ohledem na tuto skutečnost se poté nedostavil pro vydání výjezdního příkazu, když nedisponoval cestovním dokladem, do kterého by výjezdní příkaz mohl být vylepen.
7. Žalobce namítal v obecné rovině též nevyužití možnosti uložení mírnějších opatření, přestože se v jeho případě nabízela.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedla skutečnosti, které ji vedly k jeho vydání. Žalobci bylo prokázáno, že tento pobýval

na území České republiky v rozporu se zákonem, když nerespektoval povinnosti mu uložené vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.

9. Žalovaná poukázala na to, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění měl žalobce povinnost vycestovat do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, o kterou si požádal. To neučinil a od X tedy pobýval na území České republiky neoprávněně, když se nedostavil pro vydání výjezdního příkazu.
10. K žalobcem tvrzené nemožnosti realizace správního vyhoštění do země původu žalovaná odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2025, ev. č. ZS58610, podle kterého je vycestování žalobce možné, neboť neexistuje překážka znemožňující jeho vyhoštění. Žalobce také podle žalované neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v případě vyhoštění do země původu mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaná dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí na str. 5 - 8 podrobně uvedla, proč právě v případě žalobce nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a že neexistuje důvodná obava, že se případnému výkonu správního vyhoštění nebude vyhýbat. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohla namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
12. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
14. Dne 13. 1. 2026 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, která zjistila, že se ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění pod č.j. KRPA-143287/ČJ-2025-000022-VP. Na základě těchto zjištění byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn, neboť policejní hlídka dospěla k pochybnostem o oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky.
15. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 26. června 2025, č.j. KRPA-143287-19/ČJ-2025-000022-VP, se podává, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen členské státy Evropské unie a smluvní státy) na dobu dvou let. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl dne 14. 1. 2026 mimo jiné, že si žádné rozhodnutí o správním vyhoštění nepřevzal, ale ví, že měl odcestovat. Nemá trvalé bydliště, ale žije, kde se dá, a chce tu zůstat. Nechtěl vycestovat, protože si podal žádost o azyl, ale následně jej zavřeli do věznice. Věděl, že má po propuštění odcestovat ze schengenského prostoru, ale nemá cestovní pas a ani nikam odcestovat nechce. Pas dávno ztratil a nepořídil

si nový, protože ho nepotřebuje. Svého neoprávněného pobytu si je vědom, ale nechce vycestovat. V současné době nepracuje. V České republice ani v zemi původu nic nevlastní. Zdravotně se cítí být v pořádku. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá doručovací adresu, bydlí na ulici, nemá označenou domovní schránku ani zvonek. Má jen minimální hotovost a nemá nikoho, kdo by za něj složil kauci. Nemá pas a nemohl by se chodit nikam hlásit. Žádal v České republice o azyl, ale nedostal ho. Je rozvedený a má dospělého syna, se kterým není v kontaktu. Na území České republiky v minulosti páchal trestnou činnost a dopouštěl se přestupků. Ve vycestování nemá žádnou překážku, ale nemá tam co dělat, a proto nechce do země původu vycestovat. Výslovně uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí a je to pro něj bezpečná země. V České republice nemá žádné kulturní nebo společenské vazby.

17. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2025, ev. č. ZS58610, k možnosti vycestování cizince se podává, že vycestování žalobce na X je možné (pozn. soudu – označené závazné stanovisko žalovaná k žádosti soudu operativně doplnila z jí vedené elektronické podoby správního spisu po zjištění, že se v předložené kopii správního spisu nenachází).
18. Dne 14. ledna 2026 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. Dne 16. ledna 2026 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z toho důvodu poté Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí o zajištění žalobce podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů s dobou trvání zajištění do 5. 5. 2026. V návaznosti na toto rozhodnutí bylo ukončeno zajištění podle napadeného rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
20. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
21. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce sice ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání. Žalovaná pak ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
22. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
23. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
24. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*

Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

25. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
27. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
28. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
29. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
30. Podle ust. § 179 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[u]stanovení odstavce 1 neplatí, je-li důvodné podezření, že cizinec spáchal zvlášť závažný trestný čin.*
31. Zdejší soud má v prvé řadě za prokázané, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo v době rozhodování

žalované pravomocné, když nevyužil žádných opravných prostředků. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a žalovaná byla oprávněna jej zajistit.

32. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že obecně platí, že vycestování státních příslušníků X na X v době probíhajícího válečného konfliktu mezi vojsky X a X není možné. To se podává i ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022. Žalovaná ovšem vycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2025, ev. č. ZS58610, které posuzovalo možnosti vycestování konkrétně žalobce a z něho se podává, že vycestování žalobce na X možné je. Výjimku ze shora uvedeného obecného pravidla Ministerstvo vnitra (a posléze i žalovaná) spatřovalo v tom, že se žalobce v minulosti dopustil zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, čímž založil důvody výjimky podle ust. 179 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 179 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom nevyžaduje, aby žalobci byl současně soudem uložen trest vyhoštění, jak mylně žalobce uvádí v žalobě. Žalovaná proto na základě shora uvedeného individualizovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra správně uzavřela, že vycestování žalobce na X možné je (a tudíž je realizace správního vyhoštění potenciálně možná), když tento spáchal zvlášť závažný trestný čin, tj. nejen, že existuje důvodné podezření, přičemž v případě trestného činu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku jde nepochybně o zvlášť závažný trestný čin, když horní hranice sazby trestu odnětí svobody u něj činí 10 let (srov. ust. § 14 odst. 3 věta za středníkem trestního zákoníku).
33. Soud musí dát žalované za pravdu i v tom, že žalobce sám neuváděl žádné skutečnosti, pro které by nemohl být vyhoštěn. V rámci podání vysvětlení uvedl pouze, že vycestovat nechce, a naopak výslovně uváděl, že v zemi původu není ohrožen na životě, je to pro něj bezpečná země a nic mu tam nehrozí. Co se týče údaje o azylové žádosti, tu sice, pravda, zmínil, avšak současně uvedl, že mu azyl udělen nebyl, takže žalovaná neměla důvod považovat žalobce za azylanta či žadatele o azyl. Opakovanou žádost o azyl naproti tomu žalobce podal až dne 16. 1. 2025, tj. po vydání napadeného rozhodnutí.
34. Soud má rovněž za to, že nemohou obstát námitky žalobce založené na tvrzení o tom, že nemá k dispozici cestovní doklad a neměl čas si jej vyřídit. Je podle mínění zdejšího soudu povinností žalobce cestovní doklad mít a v případě jeho ztráty si stanoveným postupem vyřídit doklad nový. Jestliže cestovní doklad ztratil již v minulosti, nepochybně dostatek času k jeho vyřízení měl. Okolnost, že žalobce nemá žádný cestovní doklad, však v žádném případě nemůže svědčit v jeho prospěch a vyloučit tak jeho odpovědnost za porušení jemu uložené povinnosti vycestovat v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění.
35. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 5 - 8 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. Žalobce navíc sám v rámci podání vysvětlení uvedl k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, že nemá doručovací adresu, bydlí na ulici, nemá označenou domovní schránku ani zvonek, má jen minimální hotovost a nemá nikoho, kdo by za něj složil kauci, nemá pas a nemohl by se chodit nikam hlásit. Toto vyjádření poté nezpochybnil ani v podané žalobě. Žalovaná proto nepochybně, pokud při úvahách o možnostech uložení mírnějších opatření z daného vyjádření žalobce vycházela.

36. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud ani žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. února 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce